R. 1930.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

WARSZAWA. Nr. 23.*) 15 grudnia 1930.

T R E Ś Ć:

OKÓLNIK Nr. 1589/II.A/30

w sprawie trybu postępowania w sprawach karno-administracyjnych.

Do wszystkich sądów i urzędów prokuratorskich.

Tryb postępowania sądowego w sprawach karno-administracyjnych w poszczególnych okręgach sądowych wykazuje znaczne różnice niekorzystnie odbijające się na toku tych spraw i dlatego celem ujednostajnienia sposobu postępowania władz wymiaru sprawiedliwości w tego rodzaju sprawach udzielam w tej mierze następujących wyjaśnień i wskazówek:

*) Ostatni w r. b.

1) Władze administracyjne kierują akta spraw karno-administracyjnych — w razie złożenia przez stronę żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego — bezpośrednio do właściwego sądu okręgowego (art. 619 § 2 k. p. k.). Przewodniczący wydziału, któremu w drodze podziału czynności przypadają do rozpatrywania sprawy karno-administracyjne, bada sprawę pod względem formalnym, zwracając przedewszystkiem uwagę, czy zachowany został siedmiodniowy termin do zgłoszenia żądania (art. 618 § 1 k. p. k.) oraz, czy żądanie złożone zostało przez osobę do tego uprawnioną (art. 618 § 2 k. p. k.).

2) O ileby w wyniku badania okazało się, że skutkiem niezachowania przepisów formalnych przy składaniu żądania o przekazanie sprawy sądowi, orzeczenie władzy administracyjnej uprawomocniło się, przewodniczący zwraca akta z odpowiednią uwagą władzy administracyjnej, która orzeczenie wydała — celem wydania stosownych zarządzeń. Przewodniczący kieruje sprawę na posiedzenie niejawne dopiero w wypadku, jeśli strona wskutek odmówienia przez władzę administracyjną przyjęcia żądania z art. 618 § 1 k. p. k. zażąda od sądu rozpatrzenia zasadności tej odmowy (art. 618 § 3 k. p. k.), lub też jeśli równocześnie ze złożeniem spóźnionego żądania skierowania sprawy do sądu zgłoszony zostanie wniosek o przywrócenie terminu (art. 225, 618 § 4 k. p. k.).

3) O ile żądanie strony pod względem formalnym czyni zadość wymaganiom ustawy, przewodniczący zaznajamia się z treścią orzeczenia władzy administracyjnej, zastępującego prawomocny akt oskarżenia (art. 619 § 3 k. p. k.) poczem, o ile w aktach znajduje się wniosek władzy administracyjnej o zarządzenie postępowania uproszczonego (art. 30 przep. wprow. k. p. k.), kieruje sprawę do właściwego w myśl podziału czynności sędziego, jeśli zaś wniosku takiego brak, rozważy, czy z uwagi na rodzaj sprawy nie byłoby wskazane złożenie takiego wniosku przez prokuratora i stosownie do wyniku rozważań bądź kieruje sprawę do prokuratora, bądź wyznacza termin rozprawy głównej w postępowaniu zwyczajnem.

4) Przy rozważaniu, czy sprawa nadaje się do postępowania zwyczajnego czy uproszczonego, należy poddać dokładnemu rozpatrzeniu wszystkie okoliczności, mogące mieć wpływ na decyzję w tej mierze; w szczególności należy rozważyć, czy nie zachodzi wątpliwość co do właściwości władz administracyjnych w danej sprawie, czy czyn zarzucany nie nosi też znamion przestępstwa pospolitego, czy wreszcie sprawa nie jest szczególnie ważna z uwagi na wysoki wymiar kary orzeczonej przez władzę administracyjną, lub z uwagi na natężenie przestępnego czynu (powszechne szerzenie się przestępstwa, rozmiar szkody społecznej), lub też z uwagi na podmiot przestępstwa (sprawy przeciw urzędnikom, sędziom i prokuratorom, oficerom, posłom) lub wreszcie z uwagi na zasadnicze znaczenie danego rozstrzygnięcia dla całego szeregu innych spraw albo szczególnie zawikłany stan prawny lub faktyczny sprawy. Należy też o ile możności uwzględniać w tej mierze szczególne życzenia władz administracyjnych co do rozpoznania danej sprawy w postępowaniu zwyczajnem zwłaszcza, o ile chodzi o sprawy podatkowe, mające niejednokrotnie większe znaczenie skarbowe.

5) Równocześnie z wyznaczeniem terminu rozprawy głównej przewodniczący wydziału lub sędzia rozpoznający sprawę w postępowaniu uproszczonem bada, czy dla wyjaśnienia sprawy nie należałoby skorzystać z przepisu art. 623 § 2 k. p. k. i zarządzić przeprowadzenie postępowania dowodowego przez miejscowo właściwy sąd powiatowy, co zazwyczaj pozwoli na dużą oszczędność kosztów i czasu, z uwagi na przepis

art. 624 k. p. k. zezwalający na odczytanie zeznań świadków i biegłych na rozprawie.

6) O terminie rozprawy sąd — wzywając na nią oskarżonego — zawiadamia prokuratora oraz władzę administracyjną, która wydała orzeczenie skazujące; o ile orzeczenie wydała władza, mająca siedzibę poza siedzibą sądu okręgowego, sąd zawiadamia władzę odpowiednią w siedzibie sądu okręgowego (art. 621 k. p. k.) chyba, że władza skazująca wyraźnie zażąda, by ją właśnie o terminie zawiadomić. Zarazem sąd zawiadomi prokuratora, a — jeśli nie wzywa na rozprawę tej władzy administracyjnej, która wydała orzeczenie, lecz zastępczo odpowiednią władzę czynną w siedzibie sądu — także władzę zastępczo wezwaną, kiedy można zaznajomić się z treścią akt dla przygotowania się do rozprawy. W razie potrzeby należy, wyznaczając odpowiednio odległy termin rozprawy, przesłać na żądanie akta prokuratorowi lub władzy zastępczo wezwanej. Zasadniczo jednak tak w tym wypadku, jak wogóle w toku całego postępowania należy mieć na względzie, że sprawy karno-administracyjne wymagają z natury rzeczy szczególnie szybkiego załatwienia i że dla uniknięcia zwłoki należy, o ile się to da uczynić bez szkody dla wymiaru sprawiedliwości, unikać zatrzymywania sprawy i przesyłania jej od władzy do władzy; w szczególności wskazane jest umożliwienie prokuratorowi składania potrzebnych wniosków przed rozprawą na miejscu w sądzie, bez potrzeby przesyłania mu całych akt.

7) W toku rozprawy, należy w jak najszerszej mierze korzystać z przepisów art. 624 k. p. k., uniezależniających sąd od wniosków stron pod względem obowiązku i sposobu przeprowadzenia dowodów; obecność prokuratora na rozprawie będzie tylko wówczas niezbędna, o ile nie zjawi się przedstawiciel odpowiedniej władzy administracyjnej celem popierania oskarżenia. Pozatem wskazany jest udział prokuratora w wypadkach szczególnych, wymienionych w ustępie trzecim okólnika Nr. 1415 (Dz. Urzęd. z r. 1928 Nr. 16 str. 297).

8) Gdyby w pewnym sądzie okazało się, że orzeczenia władz administracyjnych stale pod względem treści nie odpowiadają przepisom art. 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365) należy — o ile usterek tych nie da się usunąć w drodze porozumienia bezpośredniego, — zwrócić się w drodze służbowej do Ministerstwa Sprawiedliwości, podając konkretne fakty zaszłych usterek, w celu spowodowania ich usunięcia.

9) Pozatem w toku postępowania karno-administracyjnego należy przestrzegać postanowień okólnika Nr. 1415 (Dz. Urzęd. z r. 1928 Nr. 16 str. 297) z wyjątkiem postanowień ustępu czwartego tego okólnika, które należy uważać za uchylone. W miejsce uchylonych postanowień stosować należy przepisy niniejszego okólnika zawarte w punkcie 6.

Panów Prezesów i Prokuratorów proszę o czuwanie nad przestrzeganiem zasad, wyrażonych w niniejszym okólniku.

Warszawa, dnia 5 grudnia 1930 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Sieczkowski*

Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK Nr. 1590/II. GS/30

w sprawie publikowania ogłoszeń płatnych władz i urzędów państwowych.

Do władz i urzędów podległych Ministerstwu Sprawiedliwości w całem Państwie.

Wobec dającej się zauważyć w praktyce niejakiej rozbieżności co do zasad, stosowanych przy umieszczaniu ogłoszeń sądowych w czasopismach urzędowych i prywatnych, uważam za niezbędne przypomnieć, że w sprawie tej obowiązują zarządzenia następujące:

Pismem okólnem Nr. 678/II. GS/24 (Dz. Urz. Nr. 6) stosownie do uchwały Rady Ministrów z dnia 11 lutego 1924 r. podano do wiadomości, że Polskiej Agencji Telegraficznej przyznano **prawo wyłącznego pośrednictwa** w publikowaniu płatnych ogłoszeń władz państwowych w pismach, wychodzących na terenie Rzeczypospolitej, z zastrzeżeniem utrzymania w mocy praw „Monitora Polskiego" i „Gazety Lwowskiej".

Następnie, okólnikiem z dnia 23 lipca 1926 r. Nr. 78 Prezydjum Rady Ministrów zawiadomiło, że stosownie do uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1926 r. za pismo, w którem winny być zamieszczane płatne ogłoszenia władz państwowych względnie ogłoszenia przez państwowe władze nakazywane, ma być uważany „Nowy Kurjer Polski", oraz że poszczególne urzędy nie mogą wobec Polskiej Agencji Telegraficznej stawiać żądań o umieszczanie nadesłanych przez nie ogłoszeń w pewnych pismach.

Zarządzenie powyższe podane zostało do wiadomości wszystkich władz i urzędów podległych Ministerstwu Sprawiedliwości okólnikiem Nr. 1215/II. GS/26 (Dz. Urz. Nr. 18/26) z zastrzeżeniem, że „Nowy Kurjer Polski" ma być wybierany jako dodatkowy organ publikacyjny **we wszystkich tych wypadkach, gdy na to pozwalają okoliczności sprawy i obowiązujące w tym względzie przepisy prawne.**

Następnie, okólnikiem Nr. 1224/II. GS/26 (Dz. Urz. Nr. 20/26), wydanym w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów unormowano wysokość stawek, przypadających tytułem należności P. A. T. za publikowanie ogłoszeń, zarządzanych przez sądy z zaznaczeniem, że stawki te nie mają zastosowania w wypadkach, w których koszta publikowania ogłoszeń opłaca Skarb Państwa na własny rachunek (pismo okólne Nr. 785/II. GS/24 Dz. Urz. Nr. 19/24). W tymże okólniku wskazano wzory formularzy, przy których sądy obowiązane są przesyłać ogłoszenia bądź do miejscowego oddziału P. A. T., bądź — w braku na miejscu takiego oddziału — **bezpośrednio** do wybranego czasopisma. Okólnikiem tym wyjaśniono zarazem sposób zarachowywania i regulowania odnośnych należności oraz zaznaczono, że okólnik nie dotyczy obwieszczeń, zamieszczanych w dodatku do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości, sprawa ta bowiem unormowana została osobno okólnikiem Nr. 992/Red/24 (Dz. Urz. Nr. 4/25).

Okólnikiem Nr. 1226/II. GS/26 (Dz. Urz. Nr. 20/26) zawiadomiono, że w miejsce wskazanego w okólniku Nr. 1225/II. GS/26 czasopisma „Nowy Kurjer Polski" wstępuje dziennik „Epoka", oraz zaznaczono, że niema przeszkód, aby poszczególne urzędy stawiały wobec Polskiej Agencji Telegraficznej żądania co do umieszczania nadesłanych przez nie ogłoszeń także w pismach ściśle fachowych.

Wreszcie okólnikiem Nr. 1509/II. GS/29 (Dz. Urz. 22/29) zawiadomiono, że w miejsce wskazanego w okólniku Nr. 1226/II. GS/28 czasopisma „Epoka" wstępuje czasopismo „Gazeta Polska".

Rekapitulując powyżej przytoczone zarządzenia, wyjaśniam co następuje:

Przyznane Polskiej Agencji Telegraficznej **wyłączne prawo pośrednictwa** we wszystkich płatnych ogłoszeniach i reklamach władz i urzędów państwowych, nakłada na sądy i urzędy sądowe obowiązek przesyłania wszelkich ogłoszeń do pism za pośrednictwem wspomnianej Agencji wszędzie, gdzie istnieją miejscowe oddziały tej Agencji, w razie zaś przesyłania ogłoszeń bezpośrednio administracji czasopisma (tam, gdzie oddziałów P. A. T. niema), sądy i urzędy sądowe obowiązane są w myśl okólnika Nr. 1224/II.GS/26 zawiadamiać o tem centralę P. A. T. w Warszawie zapomocą pisma wzór Nr. 3, dołączonego do okólnika Nr. 1224/II. GS/26. Wyjątek stanowią obwieszczenia sądowe, zamieszczane w dodatku do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości.

Co się tyczy **wyboru czasopisma,** w którem mają być umieszczone ogłoszenia, to o ile ogłoszenia te mają charakter wyłącznie administracyjny, sądy i wszelkie urzędy państwowe nie mogą w myśl uchwały Rady Ministrów z dnia 26 maja 1926 r. stawiać wobec Polskiej Agencji Telegraficznej żądań o umieszczenie tych ogłoszeń w tem lub innem czasopiśmie, albowiem wybór pod tym względem zastrzeżony został Prezesowi Rady Ministrów, który jedynie ma prawo udzielać Agencji odpowiednich wskazówek.

Zasada powyższa nie może natomiast mieć zastosowania do ogłoszeń sądowych w tych wszystkich przypadkach: 1) gdy ustawa lub rozporządzenie obowiązujące wprost przewiduje, w jakiem czasopiśmie winno być zamieszczone ogłoszenie, 2) gdy ustawa lub rozporządzenie obowiązujące przewiduje jaka mianowicie instytucja obiera pismo dla ogłoszeń danego rodzaju i 3) gdy pismo wymienione jest w decyzji lub wyroku sądowym, podlegającym wykonaniu, wybór więc czasopisma przez Polską Agencję Telegraficzną możliwy jest tylko o tyle, o ile wybór ten nie jest zastrzeżony ustawowo czy to danemu pismu (wydawnictwu urzędowemu) czy też danej osobie urzędowej, lub wreszcie nawet osobie prywatnej, gdy osoba ta wyraźnie zastrzegła sobie taki wybór.

W szczególności zaznaczam, że niezależnie od ogłoszeń przewidzianych w art. 1033 ros. ust. post. cyw. w myśl art. 1037 tejże ustawy, tak egzekwujący jak i dłużnik mają prawo ogłosić każdy na swój koszt ułożone przez komornika obwieszczenia o sprzedaży i wówczas prawo wyboru odpowiedniego czasopisma przysługuje oczywiście ogłaszającemu, o ile tenże z prawa tego nie rezygnuje i zechce z niego korzystać. Te same zasady stosują się i do nieruchomości, oszacowanych powyżej 500 rb. (1000 zł.), stosownie do art. 1149 cyt. ustawy.

Przeciwnie, ogłoszenia komorników w okręgach sądów apelacyjnych poznańskiego i toruńskiego oraz w okręgu sądu okręgowego katowickiego powinny być, wobec braku ustawowych w tym względzie ograniczeń, kierowane wyłącznie do pism, wskazanych przez Polską Agencję Telegraficzną.

Co się tyczy ogłoszeń o wpisach do rejestru handlowego, sprawa ta dla okręgów sądów apelacyjnych lubelskiego, warszawskiego i wileńskiego uregulowana została dekretem z dnia 7 lutego 1919 Dz. Pr. Nr. 14, poz. 164. Według art. 8 tego dekretu każdy wpis do rejestru podlega ogłoszeniu w gazecie urzędowej i w jednej z miejscowych gazet, wyznaczonej corocznie przez sędziego rejestrowego, obwieszczeniem zaś Departamentu Sprawiedliwości z dnia 18 sierpnia 1917 r. Dz. Urz. Nr. 1/1917 zarządzono, że o ile ustawy postępowania sądowego przewidują drukowanie ogłoszeń w wydawnictwach urzędowych, ogłoszenia te będą zamieszczane w Dzien-

niku Urzędowym Departamentu Sprawiedliwości (obecnie w „Obwieszczeniach", stanowiących dodatek do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości).

W okręgach sądów apelacyjnych poznańskiego i toruńskiego oraz w okręgu sądu okręgowego w Katowicach wpisy do rejestru handlowego mają być ogłaszane w myśl §§ 10 i 11 niem. ustawy handlowej z 10 maja 1897 r. (Dz. U. Rz. str. 219) w Dzienniku Urzędowym (Reichsanzeiger) i przynajmniej w jednej innej gazecie. Sąd ma corocznie wskazać te gazety, w których mają być zamieszczane ogłoszenia w następnym roku. Powyższe przepisy pozostają w mocy a ogłoszenia sądowe zamieszczane są obecnie w Monitorze Polskim i w jednej gazecie, wskazanej przez sąd. Wykaz tych gazet jest corocznie ogłaszany w Monitorze Polskim w myśl § 10-go rozp. z dn. 7 listopada 1899 (Dz. Urz. Min. Sprawiedliwości str. 313).

Wreszcie, co się tyczy wszystkich ogłoszeń sądowych w okręgach sądów apelacyjnych krakowskiego i lwowskiego oraz w okręgu sądu okręgowego cieszyńskiego, w sprawie tej obowiązuje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 listopada 1921 r. (Dz. U. Nr. 93, poz. 691) które brzmi:

§ 1. Wszelkie ogłoszenia, które w myśl ustaw i rozporządzeń mają być dokonywane przez sądy w publicznych czasopismach lub w dzienniku przeznaczonym do urzędowych obwieszczeń, winny sądy zamieszczać nadal w dzienniku „Gazeta Lwowska".

§ 2. Ogłoszenia, które w myśl przepisów ustawy (§ 424 i 493 austr. p. k. § 16 i 29 austr. ustawy notar.) mają być ogłaszane w Dzienniku Urzędowym, w gazecie urzędowej, lub w krajowej gazecie urzędowej, winny sądy zamieszczać w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski".

Biorąc zatem pod uwagę obowiązujące w Państwie ustawy i rozporządzenia, które pozostawiają uznaniu sądu, wybór czasopism przeznaczonych na ogłoszenia sądowe, należy zaznaczyć, że wskazywanie sądom tych czasopism w sposób obowiązujący **byłoby oczywiście pozbawione wszelkiej prawnej podstawy, w wypadkach** tych nie jest jednak wykluczona możność uprzedniego dobrowolnego porozumienia się sądu z Polską Agencją Telegraficzną w sprawie tego wyboru i jakkolwiek opinja P. A. T. nie może być dla sędziego wiążącą a ostateczna decyzja należy niewątpliwie do sądu, to jednak porozumienie takie należałoby uznać za pożądane wówczas, gdy może ono być osiągnięte bez uchybienia obowiązującemu prawu.

Warszawa, dnia 12 grudnia 1930 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Sieczkowski*
Podsekretarz Stanu

KOMUNIKAT

w sprawie posługiwania się przy wpłatach deklaracjami według ustanowionego wzoru.

Do wiadomości władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz Komisji Kodyfikacyjnej.

Ministerstwo Skarbu, Warszawa, dnia 3 listopada 1930 r. L. D. VII. 1457/2/30. Do wszystkich władz centralnych.

Według doniesień niektórych izb skarbowych, władze i urzędy nie zawsze posługują się przy dokonywaniu wpłat (przelewów, potrąceń) w kasach skarbowych deklaracjami według wzoru Nr. 39 do § 41 p. 4 ust. 3 Instr. dla kas skarb., ustalonemi przez Ministerstwo Skarbu w po-

rozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, natomiast często sporządzają deklaracje płatnicze według własnego układu, mało przejrzystego, niezawierające niezbędnych danych dla prawidłowego zarachowania przychodu.

Ministerstwo Skarbu podaje w załączeniu wzór omawianej deklaracji płatniczej z prośbą o polecenie podległym władzom i urzędom stosowania tego wzoru na przyszłość przy dokonywaniu wpłat (przelewów, potrąceń) w kasach skarbowych.

Załącznik do L. D. VII. 1457/2 30. Wzór Nr. 39 do § 41 I. K.

„**Do Centralnej Kasy Państwowej**
Kasy Skarbowej w . . . .
Deklaracja płatnicza na . . . . Zł. . . . . gr.
słownie złotych . . . .
. . . . zamieszkał . . . . .
(Imię i nazwisko)
w . . . . wpłaca powyższą kwotę na rachunek . .
. . . . z polecenia . . . . . tytułem . .
. . . .
. . . . dn. . . . . 19 r.
(Podpis) . . . .

Adnotacja Kasy:
Sumy (rodzaj) . . . .
Urząd dysponujący . . . .
Nazwa rachunku
Pozycja dziennika przychodu . . . .
Data . . . .
Księgowy"

KOMUNIKAT

w sprawie wypłaty części zaległego dodatku mieszkaniowego za rok 1928. Do wiadomości wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa wślad za okólnikiem Nr. 1532/II.GS/30) (Dz. Urzęd. Nr. 8/30 str. 246).

Ministerstwo Skarbu, Warszawa, dnia 22 listopada 1930 r. L. D. III. 2937/I/30. Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw, w miejscu.

W związku z zapytaniami niektórych władz naczelnych czy ustawa z dnia 26 lutego 1930 r. o wypłacie części zaległego dodatku mieszkaniowego za rok 1928 funkcjonarjuszom państwowym, sędziom, prokuratorom, osobom wojskowym oraz emerytom, wdowom i sierotom (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 90) stosuje się do osób, które pozostając w roku 1928 w służbie na obszarze województwa śląskiego otrzymały na podstawie ustawy śląskiej z dnia 23 stycznia 1929 r. (Dz. U. Śl. Nr. 1, poz. 3) wyrównanie dodatku mieszkaniowego za czas od 1 kwietnia do 31 grudnia 1928 r. Ministerstwo Skarbu wyjaśnia:

Osobom, które otrzymały na podstawie ustawy śląskiej z dnia 23 stycznia 1929 r. w przedmiocie zmiany art. 1 ustawy z dnia 16 listopada 1927 r. dotyczącego uposażenia funkcjonarjuszów województwa śląskiego tudzież związków komunalnych (Dz. U Śl. Nr. 1, poz. 3) wyrównanie dodatku mieszkaniowego za czas od 1 kwietnia do 31 grudnia 1928 r. przysługuje w myśl ustawy z dnia 26 lutego 1930 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 90) 1/3 część różnicy pomiędzy kwotą dodatku na mieszkanie, wypłaconego, względnie przypadającego do wypłaty w myśl obowiązujących przepisów prawnych **w czasie od 1 stycznia do 31 marca 1928 r.**, a kwotą, która przypadałaby do wypłaty w powyższym czasokresie, gdyby wzrost dodatku na mieszkanie nie został wstrzymany. Do obliczenia wspomnianej 1/3 części różnicy dodatku mieszkaniowego mają oczywiście zastosowanie postanowienia okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 14 lutego 1930 r. L. D. III. 310/1/30. **Za okres od 1 kwietnia 1928 r. do 31 grudnia 1928 r. 1/3 części różnicy przyznać nie można, bo tej różnicy już nie było.**

KOMUNIKAT

w sprawie podatku dochodowego od dodatku mieszkaniowego.

Do wiadomości władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa wślad za okólnikiem Nr. 1515/II.GS/29 (Dz. Urzęd. Nr. 1/30).

Ministerstwo Skarbu, Warszawa, dnia 22 listopada 1930 r. L. D. V. 6205/2/30. Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw, wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Wślad za zarządzeniem z dnia 6 grudnia 1929 r. L. D. V. 6156/2/29 Ministerstwo Skarbu, na zasadzie ustępu drugiego art. 120 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 58 z roku 1925, poz. 411) odracza po koniec roku 1931 pobieranie podatku dochodowego od dodatku mieszkaniowego, wypłacanego funkcjonarjuszom państwowym i samorządowym.

Niedobrane na skutek niniejszego zarządzenia kwoty podatku dochodowego zostaną we właściwym czasie umorzone w drodze art. 126 powołanej ustawy, jednocześnie zaś Ministerstwo Skarbu umarza podatek dochodowy, niedobrany z tego tytułu w roku 1929.

KOMUNIKAT

w sprawie wykładni ustawy o opłatach stemplowych.

Ministerstwo Skarbu zakomunikowało Ministerstwu Sprawiedliwości dnia 22 listopada 1930 r. L. D. V. 607/6 co następuje:

Ministerstwo Skarbu, Warszawa, dnia 22-go listopada 1930 r. L. D. V. 607/6. Do Redakcji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w gmachu.

Redakcja umieści w dziale „Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych" następującą tezę:

(art. 154). Świadectwo pracy, przewidziane w art. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę robotników (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 324), a wydane robotnikowi przez urząd państwowy jako przez pracodawcę (np. przez Zarząd Dróg Wodnych) jest wolne od opłaty stemplowej na mocy ustępu drugiego art. 154 u. o. s. w związku z punktem 13 art. 141 u. o. s.

Wykładnia powyższa została podana do wiadomości wszystkich władz centralnych pismem okólnem Ministerstwa Skarbu z dnia 22 listopada 1930 r. L. D. V. 607/6.

Warszawa. Drukarnia Państwowa. Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości. Nr 52709.

Cena 20 gr.

Od Administracji: Prenumerata Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości wynosi 2 zł. kwartalnie, 8 zł. rocznie.